

Olya #2

Автор:

Володимир Худенко

Olya_#2

Володимир Худенко

У новому романі автор розмірковує над багатьма проблемами, важливість і хвороботворність яких сьогодні тільки починає усвідомлювати людство: людина і корпорації-гіганти, людина і реклама, людина і віртуальна дійсність. Дія твору відбувається у віддаленому майбутньому, коли технології вже дійшли такого рівня, що енергоресурси поповнюються за рахунок віддалених зірок, планети можуть бути пристосовані до потреб землян, людина вільно обирає параметри свого тіла і навіть може стати безсмертною... Але чи всі земляни щасливі від того? Чи лише обрані? Чи вирішені в тому осяйному майбутньому проблеми нашого 21-го століття: людина і війна, людина і жадоба наживи, людина і природа? Чи позбавилась людина, вдосконалюючись, від заздрості, ревності, підступності, жорстокості? А кохання? Невже воно перетворилося на яскраве миготіння реклами? Чи може, воно, як і тисячоліття до того, рятує, надихає, ушляхетнює думки і вчинки? Гострий сюжет, яскраві постаті героїв та їхні карколомні пригоди, калейдоскопічне тло створеного автором феєричного світу – то все лише засіб, щоб замислитись над сьогоднішнім буттям.

Володимир Худенко

OLYA_#2

УСІ ПЕРСОНАЖІ ВИГАДАНІ.

БУДЬ-ЯКІ ЗБІГИ – ВИПАДКОВІ.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

РАДЯНСЬКИЙ ПРАПОР

(субота, 7 листопада 1981 року)

* * *

СЛАВА ВЕЛИКОМУ ЖОВТНЮ!

Дорогі товариші!

У день славної річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції Центральний комітет Комуністичної партії Радянського Союзу, Верховна Рада Союзу Радянських Соціалістичних Республік та Радянський уряд сердечно вітають вас із великим святом та бажають вам нових звершень у праці, навчанні, військовій службі, радості та щастя у житті!

Із почуттям високої гордості зустрічають цю дату радянські люди, народи братських країн та все прогресивне людство. Усе життя радянського суспільства натхнене історичними рішеннями XXVI з'їзду КПРС. Керуючись безсмертним ученням марксизму-ленінізму та творчо розвиваючи його, наша партія впевнено крокує в майбуття! Шляхом будівництва нового життя Радянський Союз прямує разом із країнами соціалістичної співдружності. Неухильно поглиблюється наша всебічна співпраця в боротьбі за зміцнення позицій соціалізму, за мир та безпеку народів. Соціалістичним країнам доводиться вирішувати свої творчі завдання в складній міжнародній обстановці. Імперіалістичні хижачи намагаються підірвати їхню єдність, основи суспільного ладу. Роздмухуючи брехливу кампанію навколо міфу про радянську військову загрозу, вони гарячково нарощують гонку озброєнь. Форсування зловісних планів НАТО, розміщення нових американських ракет середньої дальності в Європі, розгортання виробництва нейтронної зброї, спроби загострити обстановку на Близькому та Середньому Сході, в Африці та Південно-Східній Азії, в Карибському басейні підсилюють загрозу миру та

міжнародній безпеці. Агресивним підступам імперіалізму країни соціалістичної співдружності протиставлять ясний та послідовний курс на зміцнення миру, приборкання та припинення гонки озброєнь, справедливе врегулювання кризових ситуацій за столом перемовин. Саме така політика визначена утвердженою XXVIз'їздом КПРС Програмою Миру на вісімдесяті роки. Ця політика повністю схвалюється та підтримується братськими соціалістичними країнами. З огляду на різке зростання агресивності імперіалізму та його поплічників Комуністична партія і Радянський уряд приділяють неослабну увагу зміцненню боездатності нашої Вітчизни. Радянські Збройні Сили мають усе необхідне, аби дати нищівну відсіч будь-якому агресору. Безмежно віддані Вітчизні, Комуністичній партії та своєму народу, радянські воїни достойно виконують свій патріотичний та інтернаціональний обов'язок. КПРС та Радянська держава разом із братськими країнами соціалізму, за підтримки всіх революційних, миролюбних сил ведуть запеклу боротьбу за збереження та зміцнення миру на нашій планеті. Ми і надалі будемо робити все необхідне, аби забезпечити мирні умови для будівництва комунізму, мирного співіснування країн, задля запобігання загрози нової світової війни.

У день славної 64-ї річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції ми звертаємось до робітничого класу, колгоспного селянства, звитяжних воїнів Радянських Збройних Сил, до нашої молоді з гарячим закликом і надалі достойно продовжувати справу Жовтня, неухильно кріпити могутність нашої великої Батьківщини і братство народів СРСР! Ми звертаємось до народів, парламентів та урядів усіх країн із посланням миру та доброї волі!

Хай живе Велика Жовтнева соціалістична революція!

Хай живе мир та дружба поміж народами!

Хай живе і процвітає наша Вітчизна – Союз Радянських Соціалістичних Республік!

Слава Великому Жовтню, що відкрив нову еру в історії людства!

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ КПРС

ВЕРХОВНА РАДА СРСР

РАДА МІНІСТРІВ СРСР

Chapter One

THE LAST TRAIN

1

Залізнична гілка була зовсім близько, і понурими липневими ночами поїзди раз од разу порушували дрімотну тишу українного житлового масиву. Прогуркотить товарняк, а близько полуночі – швидкий пасажирський з області, збавить швидкість, утробоно – гух-гух, гух-гух, та й підповзе спроквола до безликої станції. Постоїть там, пожде, покуняє між верб, ліхтарів, залитих їхнім матовим світлом перонів. Та й забереться геть. За ним прогуркотить, не спинившись, товарняк – один чи два. І так всеньку ніч.

А перед ранком, в глуху й самотню пору, промчить приміська електричка. Гух-гух... Гух...

І так всеньку ніч, всенькі ночі, всенькі літа і роки. Немовби тиша, понура й росяниста, бездонна. Десь скрипнули двері під'їзду, десь гавкнув пес, завив на холодні зорі. І змовк. І тиша. Лиш мляві подихи вітру в розчинене вікно. Шелест стемнілих алей. Тріск цвіркуна у зів'ялих травах.

Та знов поїзди...

Поїзди...

Повзуть собі крізь тишу сонних омертвілих міст в глуху замогильну пітьму приреченої країни. Риплять, гуркотять – приколисують сплячих.

2

Поїзд приколисав її, і вона ледь дрімала, притулившись чолом до змокрілого скла. Їй снився той млявий задушливий липень, громи над безкраїми нивами, зливи, розквашені рани світань. Снилось ТЕ літо, його лагідні руки, тепло од долонь, задуха квартири і гул літаків у журливих ночах, п'янке палахтіння зірок.

Вега, Данеб, Альтаір... Чи як він казав?

– Вега, Данеб... я люблю тебе, Олю. Люблю...

Поїзд спинився десь біля Ярги – вона чула крізь сон, як він став і довго стояв потому. Аби рушив, то й не збудилась би, а так довелось. Підсліпувато глипнула по вагону – той був пустий. Із розтріпані оббивки сидіння напроти стирчав зчорнілий поролон, нерівно блискали лампи, а з розчиненого вікна над її головою сиво війнуло болотом. Стояла лунка і печальна липнева ніч, гули цвіркуни у зарощених травах. Та десь зозулечка... Ку-ку – ку-ку...

Іще огляділась – мертво.

Та що ж воно це?

Чого стоїмо?

Сон не одпускав, і вона, аби швидше розчуматись, піднялась із сидіння, кволим рухом підхопила торбинку з продуктами, сумку через плече – рушила в тамбур. Там також було пусто, лише тхнуло доморощеним тютюном, так, немов хто палив ось зараз, – тільки-но кинув недопалок в ніч. А ніч стояла глуха, сумовита – лиш подихи вітру з некошених нив і та зозулечка. Ку-ку – ку-ку...

Зіяють розчинені двері тамбура – туди, в ніч.

Що ж воно...?

Вона позіхнула. Розніжено, мляво. Зиркнула в інший вагон – і там мерехтлива пустка. Ну хай. Поправила сумку, оправила сукенку. Намотала ручки торбинки на зап'ястя... та й рушила в ніч.

Вона знала цю місцину з дитинства – тут балка попід нив'ям, онно-де, отам, а в ній ставочок заболочений, в очеретах, осоці, верболозах. Там комбайнери в жнива завше викупуються, або дівтора яка чи молодь із сіл. Балка та здавна зоветься Вовкуною, а вже чого – хтозна.

Од балки стежина уздовж лісосмуги, ледь не під самим полотном. Отак от іди-іди, і дійдеш до передмістя – хвилин десять чи й менше, онно вже воно видніється там, тьмяно жевріє над шосе... Ну хай. Обережно ступила на розбиту платформу – та аж пашіла теплом дня. Процокотіла підборами тувельок, зійшла вниз знівченими мохастими сходами і обережно оминула розсип гравію – лишень би не покотитись!..

Вона ще дрімала вся, сновигала мляво по зрошеній стежині, а все ж розсудила просто – електричка чекає на зустрічний потяг. Скільки? Ну, мо й хвилин десять уже чекає. Хто й був у вагоні (а мало хто й був – вихідний), зійшов як і вона, на платформу та й почимчикував до міста. Все одно за Горкою електричка поверне на заводську територію, а там майже ніхто ніколи не сходить – ну, у вихідні. Ото всі й вилізли – знулилися ждати того зустрічного. А то мо' він ще півгодини буде сюди волочитись – бувало тут таке, хоча і рідко.

Та і який їй, Олі, резон сидіти? Їй як навпрошки, то майже скільки само чимчикувати, як і од Горки. Тут аби не зарослі лісосмуги, то уже й біласті коробки житлового масиву було би видно... Так, трохи вгору підйом, тепер лівіше – затріпотіло під тихим вітром листя горобини. Оце одвідси направо повертає курна дорога на ближні села та аеродром – просто попід людськими городами. Соняхи та кукурудзиння з одного боку, а з другого – налите колосся. Дорогу куйовдять колгоспні машини в жнива, а інколи – криті брезентом військові вантажівки. То на аеродром. Та тепер вони рідко бувають, а от у навчання – страх Господній! Тільки й снували. І по дорозі – патрулі. Ледь не в кукурудзинні городів. А так можна і повернути, пройти зайве – там злітна смуга посеред поля і ангар в землю вкопаний, а ще поставили здоровенний локатор із кількома будками на тягачах, то так він досі й стоїть. Бозна навіщо...

А взагалі гарно там – місто відти добре видно, новобудови, шосе. І гайок такий, стежина, берізки... Гуляли вони там удвох із Максимом минулого літа не раз. Ох... Зозулю слухали.

Оля печально зітхнула і тут же одігнала тужливі думки. Ось скоро він приїде знов. Або хоча б листа пришле – давненько вже не було. Таак, тепер ліворуч між

соняхів – на аеродром ходити ніколи. Не сьогодні.

Якось Оля й не боялась брести сими місцинами поночі сама – навіть не думала за те. Воно ж усе таке рідне, знайоме. Що тут може статися? Та і йти тут... Онно вже котельня, а за нею шкільний стадіон під прожекторами, сама сиротлива школа. Чого тут боятись, а головне – кого? Ні одної живої душі навкруг. І скрізь така тиша... Лиш та зозулечка кує. Чи що то воно? Таке наче потяг оддалік... Зустрічний? Чи вже електричка? Ой, та що ж це?...

Вона спинилась і торкнулась рукою облущеної стіни газетного кіоска. Ворухнулось наче під серцем. Раз і ще раз... Ох...

Випрямилась.

Вдихнула смолистий асфальтний дух, прілий запах отави...

Ох...

Ні, негоже так самій сновигати. Тим більше як вона тепер НЕ САМА. Тиша яка довкола! Ніч глупа, безлюддя. Аж сумно якось. І чого воно таке безлюддя, га? Ні по дорозі не стріла нікого, ні тут під під'їздами... ні душі. Пустка. А завше ж або дітлашня яка тирлується, або п'янички які отам у скверику байдикують. Ні, не гоже так ходити – можна було б і почекати в поїзді.

Ну нехай – що вже там. Онно вже їхній балкон і з кімнати мерехтить... Чи то мама вже вдома? Ліхтар під під'їздом коротко тріснув, об нього билась мошкара. І ніде ні душі, і тиша, і та зозулечка примовкла. Рвонувся вітер – доніс звідкілясь із сіл тривожне виття. Одгукнулось йому звідкись ближче – з городів чи з вулиці.

Олі стало геть сумно, незатишно. Мигтів Альтаір у пропащій висі.

Вона рушила в під'їзд. Пройшла один проліт і враз спинилось. Занило у грудях і там під серцем потягло, стало млосно, недобре-недобре... Ох... Вона присіла на сходинку, віддихалась. Завило у скверику, зовсім близько.

А погляд устилала імла...

Вона піднялась і рішуче рушила вгору. Іще проліт.

Виття в під'їзді – одбилось громовицею од стін.

Гуууу!..

Гуух!

А боже ж мій світе!

Іще проліт. Цок-цок – підбори. Лампа тьмяно мерехтить, іржавий патьок тягнеться вздовж калічної проводки. Недобре-недобре...

ГУУУУ!!.

Бух!

Зі скриньки випав якийсь папірець. Із таким гуркотом – і просто Олі під ноги.

Вона захиталась і опустилась на одне коліно... Усе пливло перед очима, пливло... І тягло у грудях і нижче, і боже ж мій світе...

– Максиме, – зашепотіла вона блідими губами. – Макс...

Торбинка вислизнула з рук, і з неї викотилось двійко новеньких кришок для консервації та невеликий паперовий згорток – крізь нього проступала кров. Оля шарнула рукою по шорсткій запиленій кахлі і вхопила конверт (чи що то воно було?) – усе пливло перед очима, і вона заледве його бачила. Немов якийсь папірець...

Піднесла до очей, задурманено глипаючи, важко дихаючи.

Папірець таки...

Вона вгляділась...

Чорна п'ятикутна зоря-пентаграма аж наче блищала, устилаючи собою ледь не весь клятий папірець...

ЛЕНІНСЬКИЙ РАЙОННИЙ ВІЙСЬКОВИЙ КОМІСАРИАТ

МІСТА ЛАДОГИ

27. 07. 1982

№ 3/71

Місто Ладога, вулиця Калініна

СПОВІЩЕННЯ № 1295

ШАНОВНИЙ(А) (ІМ'Я) Ольга Іллівна

ІЗ СУМОМ ПОВІДОМЛЯЄМО ВАМ ПРО ТЕ, ЩО ВАШ (РОДИННІСТЬ, ЗВАННЯ, ІМ'Я) чоловік молодший лейтенант Максим Буданов ГЕРОЇЧНО ЗАГИНУВ (ОБСТАВИНИ, ДАТА) під час бойового вильоту 23 липня 1982 року, ВИКОНУЮЧИ СВІЙ ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНИЙ ОBOB'ЯЗОК У ДЕМОКРАТИЧНІЙ РЕСПУБЛІЦІ АФГАНІСТАН.

ПРИЙМІТЬ НАШІ ЩІРІ СПІВЧУТТЯ З ПРИВОДУ ВАШОГО ГОРЯ.

ВІЙСЬКОВИЙ КОМІСАР (ЗВАННЯ, ІМ'Я)

полковник Кирил Владиславович Арзамасов

Вона закричала, але крику не було. Того крику просто не було чути. Вона кричала і кричала хтозна й скільки, але крику не було чути, вона не дихала, а лиш кричала, і зрештою з грудей вирвався сам лиш приглушений хрип, а крику так і не було. Сльози лились на шорстку запилену кахлю. Кап-кап, кап-кап...

Глуха тиша очманілої липневої ночі, і те кап-кап, і хрип, і більш нічого.

Тоді вона кинулась як навіжена і метнулась у двері квартири з тим же неспинним глухим і клекотливим хрипом – двері були відчинені, а в коридорі пуста, шар пилу покривав тумбу і одіжку на вішалці. Пил здійнявся і забив їй дихання, а вона ж усе хрипіла (кричала!), хрипіла... Немислимий гнилісний сморід ударив їй у ніс, а вона ж його навіть не одчувала... Видуті шпалери, запилена люстра, мерехтіння телевізійного екрана... Миски із давно згнилою їжею, повсюдна пилюка, пилюка... І два людські кістяки на дивані, давно висушені, запавутинені. Один у ледь розстібнутому синьому авіаційному кітелі з потемнілими значками та погонями, другий – у жовтуватому светрі до горла, точно такому ж, який був і в Олі...

Вона спинилась посеред кімнати і випустила з рук папірець.

І тут же почула чийсь сміх. Єхидний, тріскучий, заледве писклявий сміх.

І кроки. У себе за спиною, з балкона.

Різко обернулась і взріла у дверях балкона чиюсь тінь.

Низеньку маленьку тінь, що тихо ступала навшпиньках – немовби кралась до неї, Олі. Оля сахнулась, а постать вийшла під тьмяне світло запиленої люстри.

Маленьке русяве дівча у вигорілій червоній курточці стояло перед нею – червоний галстук недбало вибивався з-під вигорілої куртки, кирпате личко біліло, а оченята були такі яскраво-смарагдові, що наче аж поблискували непевним вогнем.

Дівча лукаво білозубо всміхалось.

Оля неначе хотіла щось до нього сказати, але лишень хрипло видихнула, а дівча тицьнуло в неї своїм маленьким пальчиком і безтурботно проказало:

– Devochka shla skvoz' kukushkino leto...

Bol'she ona ne uvidit rassveta.

- Що? – хрипло видихнула Оля.
- Ізолюйте джерело випромінювання!
- Щ...
- Послідовність ініціалізації порушена... Увага! Синхронізація даних... Ізолюйте джерело випромінювання!
- ...
- Показники біотелеметрії не надходять... Збій реплікації. Увага – оператор у небезпеці! Встановлення екстреної лінії зв'язку з командуванням...
- Ви мене чуєте?!
- Я під обстрілом, повторюю, я під масованим обстрілом, маневрую...
- Зафіксовано значні зовнішні пошкодження... Порушення секреції вторинних акумуляторних батарей – оцінка часу ремонту неможлива. Виконується реанімація оператора...
- Олю, ви мене чуєте?! Ви маєте...
- Говорить капітан флоту Сил Безпеки ООН Нур Асланоглу, наказую за всяку ціну спинити...
- Ініціалізація... Відновлення клітинних волокон...
- Олю!..
- Діагностика... Розпочато процедуру відновлення нанодерми...
- Дідька лисого! Я не сидітиму тут...

- Мартінес, відставити! Я наказую тобі залишатись на борту! Це наказ, чорт би тебе забрав! Олю, ви мене...

- Ніііі!

- Інтеграція наноагентів не завершена – ізолюйте джерело випромінювання! Негайно покиньте небезпечну зону!..

- Мартінес, заткнись і залишайся на місці!

- ...не виконувати накази і за можливості нейтралізувати – дозволяю відкривати вогонь на ураження!

- Містере Доусон, сер, прошу вас – покваптесь, бо нас зараз до дідька лисого зіб'ють! І... я нічого не бачу – патока глушить усі мої бортові сенсори, прийом.

- Спроба активації комунікативного інтерфейсу... Нейронний тракт готовий, усі системи готові...

- Кайле!..

- Швидкість відновлення структури наноагентів недостатня – негайно покиньте небезпечну зону!..

- Єво, заткнись і сконектись із її скафандром – вона зараз у зоні прийому... має бути.

- Наноагенти регенеровано на дев'яносто три відсотки, цілісність оболонки скафандра порушено, система нестабільна, система нестабільна – негайно покиньте небезпечну зону!..

- Добре... ох... тобто – слухаюсь! Але я її не бачу...

- Спроба ініціалізації успішна – первинний зв'язок з оператором встановлено. Виконується генерування інтерфейсу користувача...

- Говорить капітан флоту Сил Безпеки...
- Має бути в зоні... Олю, говоріть зі мною, ну ж бо! Вам необхідно негайно...
- Зареєстровано формування сторонніх паразитичних утворень... Увага - патоген ізольовано.
- От сучий вилупок! А щоб ти, тварюко, зсохся!..
- Мануело, що у вас там? Доповідайте!
- Канал передачі даних не авторизовано... Система очікує...
- Мем, тут... Мем. Доповідаю - промінь пройшов наді мною, я ухилилась, але філамент мене таки наздогнав, маршевий, здається, остаточно здох, маневрую на планетарних.
- Ви там усі цілі?
- Так, сер, так точно!.. Але довго я так не протягну, поквартесь.
- Первинна діагностика рецепторів нановолокна...
- Він усе одно нас рознесе, це не вихід!..
- Єво, заткнись, заради всього святого!.. Олю, ви мене чуєте? Олю, говоріть до мене. Олю.
- Запуск системи...

Виклик нейронного тракту...

Біостимуляція...

Послідовність завантаження мутно виплила із сирі правічної тьми. Мерехтлива емблема корпорації-гіганта пульсувала поверх того хаотичного масиву даних нерівно, криво, немовби крізь товщу води чи талого льоду, тріскаючись, розмиваючись і знов фокусуючись у самому центрі крихкої розпливчатої світобудови.

Процедура налагодження аварійних ланцюгів ЦНС...

Фільтрація поточкових даних нейроінтерфейсу...

Активація вторинних акумуляторів...

Діагностика...

Тьма одступала неспішно, неохоче, кублилась між стовпчиків даних, сяючих ниток-конфігурацій, ядуче-кислотних іконок базового функціоналу, концентричних смуг біотелеметрії та розжарених павутинок ціленаведення, голографічних проєкцій просторової орієнтації...

Активація кінетичних бар'єрів Massive Dynamic... НЕМОЖЛИВА

Порушена цілісність оболонки скафандра...

Виконується ЕКСТРЕНІЙ РЕМОНТ аферентних вузлів взаємодії...

УВАГА!

Потім прийшов біль з-під самого серця – тупий і неясний, він немовби тоншав, витягувався кудись у низ живота... А ногам, і особливо підошвам, було так тепло-тепло, аж гаряче...

Налаштування первинної візуалізації...

Відновлення клітинних волокон...

Моніторинг систем графічної індикації...

Тьма немовби прорізалась мрякою, мерехтінням, сіруватою млою; її кубла сповзли з пульсуючого різнобарвного розмаю індикації, і тут же крізь пасма сіруватої мли проступили обриси якогось шорсткого зубчатого жолоба, чогось такого...

Встановлення шифрованого з'єднання...

Сканування базових частот...

Джерело трансляції: Lieutenant KYLE DAWSON

Липка і розпливчата, перемережена кислотно-ядучими потоками інформації дійсність ураз якось уся зарипіла, а чи швидше ЗАХРИПІЛА, і зашелестіла, і завилала далекими сиренами...

– Я... – видихнула Оля, немов кашлянула чи її ураз знудило. – Що...

– Олю!

Голос знайомий, але вона не вгадувала власника...

– Хвала богам, ви мене чуєте!.. Вона в нормі, я її пеленгую...

- Mashallah!.. – ізнов знайомий голос, жіночий. – Тягніть її на борт, хутко!

- Олю, не рухайтесь! – той самий, чоловічий. – Нічого не робіть, чуєте мене?

Але вона зробила. Ледь-ледь підняла голову, огляділась... і застогнала.

- Ні...

Її живіт передавило чимось громіздким і, ймовірно, важезним, якоюсь напівпрозорою дугою на кшталт балки чи комунікативного перекриття – під його шорсткою мутнуватою поверхнею пробігали тьмяні зірничі інформаційного трафіку...

- Ні...

Ще стогін. Вона уперлась руками в ту балку, ту дугу, ворухнула й ногами, але ноги не слухались, і вона сама тих ніг не одчувала немовби... немовби тих ніг не було. Саме лиш непевне тепло десь на рівні підшов...

- Що...

Вона глянула ще і угледіла більш детально – якийсь немов жолоб, і вона в ньому лежить горілиць, передавлена напівпрозорою балкою, балка проблискує чахлим інфопотоком, а аж там далі, де мали б бути Оліні ноги, ніяких ніг не видно, а лиш клекоче та свище на їхньому місці якесь чудернацьке райдужне полум'я, ій-богу, райдужне – переливається всіма можливими кольорами... І сліпить.

ПОМИЛКА візуалізації...

Світло померкло, і поверх стемнілого полум'я замигала яскраво-червона хрестовина – немовби перекреслюючи його...

УВАГА! Зафіксовано значні зовнішні пошкодження...

Вторинні елементи живлення НЕДОСТУПНІ...

Батарей РОЗРЯДЖЕНІ...

Функціонал скафандра ОБМЕЖЕНО...

Система підтримує вашу ЖИТТЄДІЯЛЬНІСТЬ...

...

Ізолюйте ДЖЕРЕЛО ВИПРОМІНЮВАННЯ!

- Що?... - кволо простогнала Оля, не розуміючи.

Температура КРИТИЧНА!

Тиск КРИТИЧНИЙ!

Фон КРИТИЧНИЙ!

Атмосфера НЕПРИДАТНА!

Шолом-маска активована і ОЧІКУЄ...

Негайно покиньте НЕБЕЗПЕЧНУ ЗОНУ!

- Що за...?

Вхідний сигнал на БАЗОВІЙ ЧАСТОТІ...

- Олю!..

- Кайле?...

Вона видихнула ім'я і лиш потім втямила, кому воно належить.

- Що я...? Що зі мною? Я не... - залопотіла вона.

- Олю, спокійно! Заспокойтесь і розслабтесь... У нас обмаль часу - зараз я вас звідти витягну.

- Я не розумію...

- Немає часу, просто лежіть спокійно!.. Я вже вас бачу, чудово...

- Але я...

- Лежіть спокійно і не рухайтесь! Розслабтесь і... Мартінес!

- На прийомі.

- Нуздай її, хутко!

- Слухаюсь!

Виявлено сторонні паразитичні утворення...

Спроба дистанційної активації нейроінтерфейсу...

Спроба інсталяції стороннього профілю...

Авторизація...

Усе знов забігало і замигало у неї перед очима – піктограми, вектори, числа, іконки... Кислотно-ядучий масив даних задрижав...

Імунні компоненти НЕАКТИВНІ

Сторонній профіль У СИСТЕМІ

Щось десь немовби пискнуло чи дзенькнуло, немов по якійсь милозвучній струні різко вдарили, і вона взяла коротку чисту ноту... І перед Олин погляд виплила іконка із зосередженим ледь-ледь округлим дівочим лицем. Дівчина немовби дивилась кудись повз Олю, закусивши нижню губу, іржаво-руде волосся спадало їй на чоло, а в примружених темно-синіх очах грали пекельні бісики...

– Спокійно-спокійно, міс Рушді... – пробубоніла рудоволоса, немов сама до себе. – Зараз я вас звідти витягну, отак...

Вона якимось геть нетерплячим рухом вхопила двома пальцями своє іржаве пасмо і заходилась жувати його кінчик...

– Стук-стук... – глузливо промимрила вона потому, і з її губ вирвався якийсь чи то нервовий, чи то істеричний смішок...

У ту ж хвилю іконка з нею метнулась у кутик Олиного взору, зробившись ледь не мікроскопічною, а кислотно-ядучий масив даних розсмоктався, лишивши по собі самі куці обривки найпростішого функціоналу...

Sgt. MARTINES взяв(ла) під контроль ваш скафандр

Активація ІМПУЛЬСНОГО КАСТЕТА...

Олина (чи вже не Олина?) рука різко піднялась, випросталась. Напальники на ній спалахнули блідим вогнем...

Накопичення заряду... 74%

Округла павутинка прицільної марки прилипла до напівпрозорої шорсткої дуги з полисками чахлого інфопотоку...

ЗАРЯД... 100%

Олина (чи не Олина?) рука лишень розмахнулась, а клята дуга розлетілась на друзки, навіть не діждавшись удару...

Лишень якесь таке різке, скрипуче «вжууух!» – і чахле мереживо інфопотоку згасло, а зіщулені вицвілі друзки полетіли в різнобарвний огонь...

Накопичення заряду... 26%

І тут Оля побачила свої ноги...

4

Самі рвані цурпалки її ніг стирчали з в'язкого пекельного полум'я, котре чимось нагадувало сяюче перламутрове молоко... Так, молоко – в'язка молочно-біла субстанція туго обвивала цурпалки Олиних ніг, мінливо переливалась, пульсувала, сліпуче жахтіла уві тьмі...

Оля коротко скрикнула.

– Спокійно-спокійно, міс Рушді, – тут же співоче промуркотіла десантниця, що нині окупувала її скафандр. – Отак-от, тихцем...

І Оліні ноги самі по собі неспішно зігнулись у колінах...

– Із вашими ніжками все нормально... ну – хіба що трошки короткуваті. Як на мій смак.

Десантниця знов непевно хихикнула, але і той її нетактовний посміх, і в цілому ексцентрична поведінка на диво нині діяли на Олю вкрай заспокійливо...

– А так усе чу-удово... – ізнов співоче мугикання.

Пекельне молоко немовби поволі, неохоче стікало з Олиних гомілок і чіплялось за них патьоками, пузирилось у понищених гронах штучної мускулатури...

Запуск відновлення нанодерми...

Прискорена регенерація тканин...

Контроль сегментів живлення...

Штучна мускулатура зросталась так швидко, що Олі на мить здалося, немов по її гомілках повзуть товсті антрацитові черви...

Ремонт акумуляторних батарей...

Please Wait...

– А... з ногами... – хрипло видихнула Оля.

– Нормально усе з вашими ногами, – неголосно, ледь глузливо одповіла десантниця.

– Звідки ви...? – все ж мовила Оля.

– Вам біотелеметрію вивести? – смішок. – Не будьте такою боягузкою – ви ж лейтенант...

Оля поневолі всміхнулась під дисплейним забралом.

Ремонт ЗДІЙСНЕНО

Тестування взаємодії...69%

Перевірка заряду батарей...

Заряд ВИЧЕРПАНО

Please Wait...

Перезапуск функціоналу...

– Як вам вдалося мене хакнути? – раптом несподівано сама для себе кволо вивела Оля.

– О, а в вас прокидається нишпорка, це добре, – смішок.

Оля й собі всміхнулась.

Накопичення заряду батарей...

ЗАРЯД – 47%

Активація кінетичних бар'єрів Massive Dynamic... УСПІШНА

ТЕСТУВАННЯ ОСНОВНИХ СИСТЕМ

...

– Скафандр вважає Кайла вашим безпосереднім командиром. А мене – його заступником, він і дав мені доступ...

– Але він не... Я йому не підпорядковуюсь, – мляво, на автоматі протягла Оля.

– Не підпорядковувались, до вашого рукостискання на крилі човника – коли Кайл зірвав латку з бекдору скафандра... У нас є свої секрети, міс Рушді, краще не питайте.

Оля знову всміхнулась крізь куций масив біотелеметрії, що повз по дисплейному забралу. Дивним чином відверто зверхні та глузливі репліки десантниці її все дужче і дужче заспокоювали, приводили до тями...

– Заждіть, а...

Вона знов сполошилась, згадавши.

– ...що відбувається?? Я чула переговори, самі обривки...

– Я їх вирубила, – озвалась Єва. – Вам вони зараз ні до чого. Краще просто розслабтесь... і насолоджуйтесь екскурсією.

– Екскурсією?

Оля вилупилась на масив даних.

– Екскурсією, так, – голос десантниці звучав задумливо і навіть трошки замріяно. – Зараз я проведу для вас невеличку екскурсію – покатаю по войді. Лишень перезаряджу батареї...

ЗАРЯД – 89%

Тестування взаємодії...

Завантаження оновлень...

- По чому?

- По войді, зоні накопичення осаду. Інакше кажучи - водянці...

Військові розробки Iowa. LLC

Авторизація профілю...

- А... де ми взагалі? - спитала Оля перше, що прийшло в голову. - Тобто... де Я?

ДОСТУПНИЙ НОВИЙ ФУНКЦІОНАЛ

Налаштування конфігурацій...

Нейронний тракт ГОТОВИЙ

Please Wait...

- Лежите під уламками одної з секцій General Biology... - не надто уважно
одповіла Єва. - Просто у гущі войди. І, до речі, - оця драна балка врятувала вам
життя.

Вона напрочуд лагідно шурнула Олиною рукою по зіщулених уламках
комунікаційної балки.

- Бо аби вас не затрамбувало під оцю кучугуру, то навряд чи скафандр витримав
би такий потужний викид енергену всередину корабля... Це ж навіть не
військовий зореліт.

- Енергену??

- А ви думали! - глузливо пирхнула Єва, напевне, щось іще злагоджуючи, - потоки даних замотались перед Олиним поглядом ще швидше...

- Почекайте, а...

ЗАРЯД - 97%

Налаштування компонентів BLACK_ICE (armor)

Кристалізація нанодерми... 71%

Оля відчула, як скафандр немовби щільніше стягнув її тіло, а десантниця між тим продовжила:

- Патока. Язичок, що лизнув ваші ноженята, був усього лиш одним із майже згаслих філаментів цунамі - хвиля пішла далі, нищачи каркас та обшивку корабля...

Десантниця замовкла, і перед Олиним взором промигнув якийсь новий масив інформації.

- Отак от... - промугикала Єва. - Флотські кораблі уміють при розгерметизації енергоемностей оперативно скидати весь енерген подалі через патрубки маршевих двигунів - дешево і сердито, а сила інерції при цьому така, що можна відскочити за пару парсеків у протилежному напрямку... ну, але то вже деталі.

- Почекайте...

- Словом, коли Руанда рознесла движки лайнера, Кайл був досить близько до вас, але войда відтіснила його назад... Разом із шматком секції та парочкою транспортних станцій. Лайнер тріснув навпіл у першу ж довбану мілісекунду - що й казати... Розстріляли, як на навчаннях, ех...

Не ясно було – десантниця зітхнула скрушно чи скоріше глузливо...

«Що вона плете?» – подумала Оля, а вимовити змогла лиш те саме ідіотське:

- Почекайте...

ЗАРЯД – 100%

Аналіз тактичної обстановки...

- Так, заряд є, – перебила її Єва. – Тепер я трошки зменшу освітлення, якщо ви не проти... Видно буде паскудно, але тутешні природні барви сітківку випалюють тільки так.

Калібрування рецепторів нановолокна...

Налаштування зорового нерва...

Налаштування загального симбіозу...

Тестування компоненту I-VISION...

Діагностика...

Інтеграція світлофільтрів...

Світ перед Олею враз якось поплив, потьмянів, а потім різко ПОЗЕЛЕНІВ, периферійний зір замулився, а в центр того каламутного смарагда вискочило кілька чудернацьких жовтогарячих прицільних марок, віртуальний горизонт, аморфна цифрова шкала, парочка діаграм і ще щось не вельми зрозуміле...

- Почекайте, - вимовила Оля, захлинаючись від хвилювання, - як це «Руанда рознесла движки лайнера»???

- Мовчки. Прошила рельсотронами, - знов незрозуміло зітхнула десантниця. -
Давайте по дорозі розкажу, окей? Ну, ви готові?

І, не дочекавшись відповіді, зробила один стрімкий і вельми карколомний порух Олиним тілом, а саме - скрутившись калачиком, перевернулася головою до жахного пекельного молока, а ногами вперлась в уламки поліелементних конструкцій. При чому весь цей рух був наскільки виваженим і філігранним, що десантниця (тобто Оля) ні разу не торкнулась поверхнею скафандра до стінок жолоба. Як їй це вдалося в такій тісноті, для Олі лишилося загадкою. Ну, тобто, як це вдалося самій Олі під її керу... Словом!

- Почекайте... що ви надумали робити?

- Шубовсть, - писнула на те десантниця.

І неприємно хихикнула.

І стрибнула в диявольське молоко.

5

__12QP3488864__352LF17893__

__ ОЦІНКА ОБСТАНОВКИ __

__350LJFRRRAQ__PLEASE WAIT__0684HFDJOL45JKGFGV__JLO19__

__критичні ушкодження покрівів__

__DHMNF__093VFUOLJ6859__TARGETING SYSTEM
CHECK__YJLKKNB7FCFRRH__JK685665HJK__TARGETING SYSTEM
OFFLINE__EUL68590__684KJHGFGFD665__HJKJGDFHFKHVF52R__

__ критичні показники біотелеметрії __

__45JGFGV__JLO194HFDJKJGDFH__0684HFDJOL__45JGFGV7FCFRRHJK6__

__ДИРЕКТИВИ СКАФАНДРА__

__L45JGFGV__JLO19__8UFD__FATAL ERROR__SDSQWW5__12QP3488864__352LF__

__ СТАТУС СИСТЕМИ __

__VFUOLJ68__7FCFRRHJK68590__90__684__

__ некроз нановолокна __

__DHMNF__093V65__HJKJGDFHFKHVF52R__

__БЕКАП ДАНИХ__

__GFD665__HJKJGDFHFKHVF52R__88864__352LF1789388864__352LF17893FD665__HJKJGDFH
FDJOL45__ВІДМОВА__19__8UFDS__SYSTEM STANDBY__9388864__352LF17893__

__ПОСЛІДОВНІСТЬ РЕПЛІКАЦІЇ__

__FD665DSQWW5__FDJOL45JK__TARGETING SYSTEM
ERROR__352LF17893FD665__HJKJGF__8UFDSDSQWW5__12QP3488864__
ПОСЛІДОВНІСТЬ
ЗАВАНТАЖЕННЯ__88864__352LF1789388864684KJHGFGFD665__HJK__УВАГА
УВАГА__684KJHGFGFD665__HJKJGHKHVF52R__YJLKKNB7FCFRRH__JK6859__068423UJHG__QQ

__СИСТЕМА НЕАКТИВНА__

...

Барвисті кислотно-ядучі масиви інформації скажено носились перед Олиним взором якусь мить. А тоді раптом згасли, розтанули, лишивши по собі ті самі жовтогарячі прицільні марки, віртуальний горизонт, аморфну цифрову шкалу, двійко діаграм і ще маленький аскетичний напис такого ж кольору:

ОПТИМІЗАЦІЯ ФУНКЦІОНАЛУ...

– Fire, walk with me! – істерично верескнула десантниця і якось зловісно загиготала. – Ну, як ви там, га?

Оля лиш розгублено кавкнула, ковтнувши слину.

– Я жартую-жартую... – Єва засміялась ізнов, уже не так божевільно. – Показники в нормі, все окей.

Але Оля її не слухала – вона лише розгублено озирала картинку з дисплейного забрала... Це було щось дивовижне, нереальне, неземне. Єва (тобто Оля) немовби пливла крізь в'язку мутну воду чи талий лід – простір дрижав і колихався перед лицем, рвався, лип до сенсорів шолома тонкими невагомими клаптями, рвався ще дужче, танув, хвилювався, видувався, зеленів і тьмянів, синів і скнів, тріскався, переливався і сповзав невагомими клаптями на понівечені уламки довкола. Пекельний молочний вогонь залишився позаду і ще жахтів угорі неясно, десь просто над головою, а просто перед Олею розстилалась казкова і дещо моторошна рівнина. Розміри її були неясні, бо вже за кілька кроків від Олі все застинала важка тріпотлива каламуть. Але спереду все ж виднілись якісь тоненькі дуги, зигзаги, решітки – уламки понищених

конструкцій, що аж чорніли в каламутному зеленому мареві... І Єва (тобто Оля) летіла на них.

АКТИВАЦІЯ гравітаційних наколінників...

Корекція траєкторії...

Віртуальний горизонт смикнувся і поплив униз, а одна з прицільних марок видовжилась, розтяглася в положу дугу – кінчик її коротко мигав, приліпившись до ребра якогось вугільно-чорного куба. Швидкість падіння зменшилась, і Оля полетіла по віртуальній дузі вперед, туди, де мигала марка, ноги її виструнчились, руки розправились, і вона летіла, немовби розрізаючи тілом мутну воду чи плавлячи талий лід...

УВАГА, ТЕРМІЧНА НЕБЕЗПЕКА

Швидкість регенерації наноагентів недостатня...

– Яка тут температура? – спитала ошелешена Оля.

– Близько тисячі кельвінів.

– Скільки??

– Але вона не... – Єва шумно видихнула. – Прикол у тому, що щільність войди сильно неоднорідна. Бачите отой іній?

– Що?...

– Іній.

Олин погляд сам собою сфокусувався на одній із випуклих граней вугільного куба, до якого вона летіла, картинка збільшилась, і вона вгледіла, що поверхню того куба устилають якісь чудернацькі кристалічні нарости – дійсно вельми

подібні на іній... лише гігантський і різнобарвний.

- Це осад енергену, - пояснила сержант. - І краще б нам до нього не торкатись, бо він і правда пекельно гарячий...

Оля розгледіла отой різнобарвний іній і на інших покручах-уламках.

- Але нам його, на жаль, не оминати... бо ним тут устелено геть усе, - немов додумала десантниця Олину думку.

- А не можна...?

Оля зиркнула на чорне провалля внизу...

- Не можна, - відрізала десантниця. - Така-сяка гравітація тут ще не остаточно здохла... І нам доведеться від чогось відштовхнутись. Не переймайтесь, у мене все...

Марка налетіла на Олю, і Єва стрімко розвернула її тіло в польоті... Мить, і вона відштовхнулася від ребра куба, ковзнувши підошвами по крихкому інію...

ТЕРМІЧНИЙ ОПІК!

Відновлення структури нанодерми...

Синхронізація...

- ...під контролем, - докінчила Єва.

Тепер вони летіли вгору між чорних безформних покручів.

- Так тихо... - шепнула Оля, немов сама до себе.

- Бо я вимкнула емулятори скафандра, - озвалась Єва. - Нічого суттєвого ви тут не почуєте, якщо коротко - усе рипить, тріщить і пашить...

- Це ж... сектор General Biology?

- Шматок сектора. Патока розірвала його заледве не навпіл.

Олі згадався бризкіт купалень, оголені тіла, пахощі середземноморського літа...

- Як ви думаєте, тут хтось іще міг вижити? - спитала вона в десантниці.

- А біс його знає... - байдуже одповіла та. - Навряд.

Вона раптом стала ногами на якусь тоненьку пологу рею і швидко, немов акробатка, побігла по ній угору, ледь розставивши руки для рівноваги...

НЕБЕЗПЕКА!

НЕБЕЗПЕКА!

ЗАРЯД - 63%

Заряду вторинних батарей НЕДОСТАТНЬО

Далі почалося щось узагалі фантастичне. Єва (чи то пак Оля) пружно відстрибнула вбік і полетіла до якоїсь брили...

Граві-наколінники АКТИВНІ

...перевернулась через голову і відштовхнулась уже від тої брили.

РІЗКА ВТРАТА ЗАРЯДУ

Оптимізація живлення...

Далі вона ухопилась за якийсь ребристий виступ однією рукою, підтягнулась, відштовхнулась іще...

Оце так пластика, оце так гнучкість, координація!.. А Оля-бо думала, що володіє всіма можливостями свого модифікованого корпорацією тіла... Що таке її оті ледь не щоденні гімнастичні забавки в порівнянні з оцими викрутасами!..

Встановлення шифрованого з'єднання...

Моніторинг прийому...

Діагностика...

Із потоку даних виплила нова іконка, і Оля почула різкуватий оклик Кайла:

- Мартінес, біс тебе забери!..

- Я тут, сер! - одгукнулась десантниця. - Ми обидві тут...

- Олю, ви як?

- Нормально, сер... Кайле, - Оля задумливо поморщилась. - Слухайте, що в дідька відбувається?...

- Не зараз, потім, - різко одрізав він. - Я вже поруч із вами, зовсім поруч... Тут... Та ну не матір твою... Мартінес!

У цю хвилю щось відбулось. Мартінес тільки-но відштовхнулась від чергової опори і стрімко полетіла геть в інший бік, ударилась спиною об щось, тоді головою... ОЛИНОЮ спиною і ОЛИНОЮ головою!.. Індикація знов поплила, скаламутилась у товщі води і талого льоду.

ГРАВІТАЦІЯ НЕСТАБІЛЬНА

Налаштування наколінників...

Заряд – 42%

– Чорт... розгерметизація, – пирхнула Мартінес. – Ця бляшанка урешті тріснула!
Та що за напасть?...

Вона нарешті вловила потрібний ритм і почала чіплятись за виступи, тим самим коректуючи свій карколомний політ крізь пруття та штирі... Проте її (тобто Олю) стрімко кудись несло!

– Ти летиш на цунамі! – гримнув Кайл.

– Я бачу, сер, – одгукнулась Мартінес.

По забралу пропливли якісь схеми і мапи, незрозумілі позначки...

– О, отут! – верескнула вона. – Спробую вскочити до венули, тутечки є кластер...

– Добре, я вас веду, виконуй.

Сержант різко розвернулась і шмигнула в плетиво понівеченого пруття, чи що то воно таке було... Вона шмигала між уламків подібно до граційної рибини чи вертливої змії, скручувалась, звивалася, пролазила в такі вузькі отвори, що годі й мріяти, ухилялась од кристаликів лиховісного інію...

Мутно-зелений, водяний і льодяний світ тільки й мотався перед Олиним взором уперемішку з пульсуючою індикацією, і вона врешті перестала щось у ньому розрізняти, окрім коротких полисків штучної мускулатури на своєму скафандрі – малинових, янтарних, голубих...

Ну чиста тобі люмінесцентна риба!..

Серед мертвої талої води.

6

Венулами в просторіччі йменувались численні канали, секції та перемички між шинами гомеостазу корабля. Зазвичай вони мали подвійне або й потрійне призначення – всередині каналу з однієї секції судна до іншої безперервним щільним потоком транспортувались електроліти і мулька, живильні суміші біогелю та концентрована бурда корозійної пасту яких тільки хочеш марок, відпрацьована органіка, фризиди, утилітарний туман сервісних мотивів і мутна димка імунних систем... А по напівпрозорих стінках каналу в цей же час в одному й іншому напрямі у мільйони, мільярди, секстильйони разів швидше проносились то більш насичені, то ледь тьмяніші зірничі інформаційного трафіку.

А до того всього оцей самий канал ще й міг мати власну моторику, його волокна могли скорочуватись і, як наслідок, канал, скажімо, міняв своє розташування в просторі – відривався від одного системного вузла і присмоктувався до іншого або скручувався і різко випрямлявся, мов батіг, несучись вертлявою п'явкою до місця розгерметизації, зони вірусного ураження або чого завгодно...

Про те все Олі колись детально й розлого повідав Макс, але ті його лекції стосувались в основному венульної системи «Руанди», а там подібні канальці були заледве не мікроскопічні – зате чисельні і сильно розгалужені. Поміж іншого така їх конструкція мала й оборонне призначення – у разі відмови бар'єрів або чого подібного канальці гомеостазу могли миттєво кристалізуватись, утворюючи під обшивкою такий собі додатковий динамічний шар броні...

Але то на «Руанді», а от як на «Independence»?...

Чи є тут настільки великі венули, аби Мартінес (тобто Оля) могла б у них «вскочити»?

У всякому – либонь же десантниця знала, що робить...

Вона (тобто Оля, якою вона нині керувала) продиралась крізь нагромадження вугільно-чорних, обсипаних смертоносним інієм штирів досить-таки довго... Але потік, що увесь цей час тягнув її назад, начебто поступово ослаб – вона стала рухатись швидше. Швидше і швидше, швидше...

Корекція траєкторії...

Швидше...

ЗАРЯД – 23%

Швидше...

Нейронний тракт НЕСТАБІЛЬНИЙ

Швидше...

Частковий збій реплікації...

Іній і тала вода...

Шубовсть!

7

Калібрування рецепторів нановолокна...

Бридотний зелений спектр одразу якось помутнів і просвітлів – картинка стала скоріше сіро-зеленою, у неясних веселкових збликах. Оля відчула, що остаточно спинилась, і роззирнулася довкруги.

Синхронізація систем...

Накопичення заряду батарей...

ЗАРЯД - 29%

Вона зиркнула на зблиски і все втямила.

Інформаційний потік.

Вони у венулі.

Виявлено масив органіки...

Асиміляція...

Ага, потоки мультику, біогелю чи чого такого...

На кшталт невагомої піни навкруг...

І Єва живить ними Олин скафандр.

ЗАРЯД - 29%

Але тепер Оля втямила, що вона аж ніяк не спинилась, вона рухається, може, навіть швидше, ніж до того, мчить широчезним каналом венули бозна й куди...

Невагома пузириста піна...

Малинові та ціанові полиски інформаційного трафіку...

Тиша...

- Єво, позаду!..

Оля неначе тільки-но почула хриплий окрик лейтенанта, а Мартінес уже гнучко розвернулась і зиркала позад себе... тобто - позад Олі... тобто... Словом!..

Словом - за ними неслоь страшне...

Звивиста перламутрова нитка пекельного молока, розпашіла смужка вивільненого енергену, - словом, оте, що Мартінес недавно називала язичком, філаментом патоки, неслоь за ними по каналу з неймовірною швидкістю, видовжувалось і тоншало, і тріпотіло в потоці біоти, немовби з усіх сил намагаючись лизнути Євині (чи то пак Оліні) підошви!..

Мить... і воно виструнчилось вперед, бозна й куди вперед!..

Оля ще не встигла нічого втямити, а Єва вже блискавично ухилилась від нього, відкинувши Оліну голову й торс назад, нахиливши все тіло вбік...

А філамент дрижав перед нею молочно-перламутровою ниткою, і знов потягся до неї, і...

Єва знов ухилилась. Вона повела вправо і немовби сама звилась навкруг філаменту, одним філігранним рухом перекинувши все Оліне тіло до протилежної стінки венули...

Філамент звивався навкруг Олі, а Оля навкруг нього, ухилиючись, і це було схоже на якийсь навіжений танець у тісному каналі венули, що все тоншала і нищилась під ударами молочно-перламутрового батога, батіг все бив і бив, а Єва звивалась із неймовірною пластикою і грацією, і кружляла довкола нього, ухилиючись од ударів, а він все бив і бив по ній і по стінах, і ті стіни репались і відмирили під його ударами, інформаційний потік на них зотлівав...

- Єво, спереду кластер!.. - донісся з динаміків шолома окрик лейтенанта.

- Бачу, сер, - на диво спокійно одгукнулась сержант.

- Лишень устигни...

- Прийнято.

- Ну ж бо!..

Якась пухирчата м'якоть, вузли і пульсація...

- Ні, не туди!..

Нитка щезла, мигнула десь позаду і згасла.

А Оля летіла-пливла по такому ж тунелю, лише вужчому, і трафік по його стінках нісся якийсь більш тьмяний...

- Мартінес, у мене для тебе дві новини - хороша й погана, з якої почати?

Лейтенант мовив те абсолютно нейтрально, але Оля інтуїтивно зрозуміла, що, мабуть, за якимось неписаним військовим звичаєм той нейтральний тон мав лише підкреслювати катастрофічність ситуації...

- Почніть із хорошої, - точно таким же тоном попросила Мартінес.

- У кінці цього каналу - вихід, він обривається відкритим космосом.

- Яка ж погана?

- У ньому тромб.

Мартінес помовчала.

- Це точно, сер? - спитала.

Лейтенант зітхнув.

- Завис просто над ним і сканую. Бачу вас, бачу тромб...

Сержант ще помовчала.

- Великий? - спитала.

- Нормальний.

- Чому я його не бачу? Це якась органіка?...

- Уявлення не маю.

- Скиньте мені координати.

- Уже.

Потік пришвидшився - Оля навіть бачила, як стінки венули пульсують, качаючи живильні рідини.

- Добре, буду по обста...

Граві-наколінники активні

Заряд - 81%

Потік лиш прискорювався...

- Та що за чорт?...

Граві-наколінники АКТИВНІ

- Якого?...

Єва (тобто Оля) повернулась набік, зігнула ноги в колінах, напружилась...

Кристалізація нанодерми...

Бух!..

Оля вдарилась об щось і зав'язла у чомусь скрученому, нерівному, слизькому...

Граві-наколінники АКТИВНІ

Заряд – 78%

Подалась трошки назад...

Синхронізація рецепторів нановолокна...

Налаштування зорового нерва...

Компонент I-VISION ДОСТУПНИЙ

І побачила чиюсь руку.

Тоді ногу.

Тоді голову.

Канал був забитий людськими тілами. Тіла громадились одне на одному жужмом, вплітались в огидний клубок – там кисть, там стегно, там плече, спина, пасмо волосся... Деякі у фірмових комбінезонах General Biology біло-синьо-червоно-чорних, деякі в самих їх обривках, деякі зовсім голі. Біота струменилась у кожну шпарину між тілами, стінки венули ритмічно здригались, нагнітаючи потік, але страхітливий клубок майже не рухався, хіба неспішно, ледь-ледь

подавався вперед...

- Ясно, - рівно проказала Мартінес.

- А як же вони сюди...? - спитала дещо отетеріла Оля.

- Мовчки, - одгукнулась Мартінес. - Занесло з якогось кластеру, як і нас... Під час розгерметизації чи ще до того. Захлинулись.

- Мартінес... - протягнув лейтенант у динаміках. - Слухай сюди. Залишайся на місці - я зараз спущуся нижче по розлому... Спробую обвалити цей канал абощо.

- Ні, сер! - поспішно озвалась десантниця. - Це небезпечно, я... Я щось придумую - повертайтеся краще у човник.

Чи то Олі здалося, чи голос Єви ледь-ледь задрижав. Уперше за всю їхню божевільну мандрівку.

- Та що ти тут придумаєш... - неухважно заперечив Кайл. - Стінки там пробити - не варіант, назад ти не повернеш, та і часу немає...

- Я щось придумую, сер.

- Замокни і залишайся там! - гримнув лейтенант. - Я моніторю твій конект - він нестабільний. Човник маневрує в патоці, і ти в будь-який момент можеш від'єднатись, я зараз!

- Ні!

- Помовч!

- Я придумую, придумую... - забубоніла Єва, немов сама до себе.

Її голос дрижав.

- Стеж за параметрами скафандра!

- Придумаю, придумаю...

Активация ІМПУЛЬСНОГО КАСТЕТА...

- Придумаю...

Накопичення заряду... 89%

- Єво, що ви...

Сержант різко відштовхнулась назад.

Сніжно-біла прицільна марка прилипла до чиеїсь розпластаної спини, просто до потемнілого червоно-синього ромба General Biology на обірваному комбінезоні...

ЗАРЯД - 100%

Повноцінного удару, як і тоді, не було, був лише широкий розмах руки і спалах напальників... і в'язка бордова хмара, що здійнялась від клубка трупів і тут же осіла, розсмокталась, розмилась у щільному потоці біоти...

Накопичення заряду... 93%

Клубок подався. Не надто далеко, але біота немовби пробилася в ньому діру і чимдуж ринулась туди...

ЗАРЯД - 100%

Прицільна марка прилипла до чиїхось сплющених грудей...

Спалах напальників, хмара, біота...

Накопичення заряду... 84%

ЗАРЯД - 100%

Спалах...

Потік закрутився і поніс Олю в гущавину трупів та їхніх шматків. Вона билась об них, в'язла у них, виривалась із їхніх моторошних обіймів і знов загрузала, в'язла, тонула... Потік біоти ніс її стрімко вперед разом із трупами і їй стало здаватись, що вона от-от захлинеться, вона замахала руками, відштовхуючи від себе мерців, і лиш тоді зрозуміла, що сама керує скафандром, що Єви більше немає з нею...

- Єво... - видихнула вона розпачливо. - Сержанте! Єво!!

Але навкруг лиш гула пустота і метались покручені руки, спотворені лиця, мертві осклені погляди...

- Єво...!

Мерці хапали і обіймали її.

8

ДЕКОМПРЕСІЯ

Стабілізація тиску...

Зрошення покрівів...

Контроль терморегуляції...

Відновлення просторової орієнтації...

Please Wait...

Спочатку їй здалося, що вона ізнов пірнула в безпам'ятство – навкруг неї гула, аж вила колюча безконечна тьма, і вона не виділа нічого, окрім ядучих стовпчиків індикації...

Калібрування рецепторів нановолокна...

Активація клітинних з'єднань...

Діагностика...

Нейронний тракт ГОТОВИЙ

Налаштування первинної візуалізації...

Емуляція образів...

Please Wait...

Аж тут глуха безконечна тьма порвалась і просяяла, затліла пожарищем зірок. Вони спалахнули повсюдно, прорвались із могильної пелени сонмом самоцвітних іскринок, розсипались затлілим мигтливим просом – десятки, і сотні, і тисячі зір, менші і більші, вони п'янливо цвіли крізь вселенну, тулились до купи сузір'ями, дибились серпанком туманностей у пасмах кудлатої кіптяви...

Компонент I-VISION

ЕМУЛЯЦІЯ

Масштабування реєстрів...

Please Wait...

Виднокрай задрижав і скаламутився, засочився якимось потойбічним імлистим сьйвом...

Калібрування рецепторів нановолокна...

Спектральний аналіз...

Синхронізація...

Ядучі масиви даних заковзали по правічному млистому сьйву вселенної...

– Божечки...

– Олю, ви мене чуєте?

Голос Кайла прохрипів у задушливій мертвенній тиші.

– Т...так, Кайле, так! – зойкнула ошаліла Оля. – Де ви всі ділись, де сержант?...

– Спокійно-спокійно, – рівно проговорив Доусон, – тепер усе гаразд, зараз я вас розверну...

Корекція просторової орієнтації...

Синхронізація...

Спалахи індикації знов загомоніли синтетичними звуковими сигналами – тягучим писком, дзенькотом милозвучних струн, ритмічним стуком, тріском та глухими пульсуючими завиваннями... Аби ж іще Оля у цьому всьому хоч трошки тямилась!..

Але ось імлиста пожежа вселенної поплила перед її взором кудись убік і...

9

...вона побачила лайнер. Вірніше – вона ЗНАЛА, що то лайнер. А якби не знала, то навряд чи їй здогадалась би... Бо те одоробло більше нагадувало планету, якусь каменюку без атмосфери, сніжно-білу і лискучу, прокреслену барвистими каньйонами оглядових палуб та попелястими ріками службових тунелів. Планета-лайнер розстилалась навсібіч, і над її далеким димчастим обрієм нависала одинока матова зоря з холоднуватим жовтуватим алебастровим світом...

– О-ох...

Оля шумно видихнула, її скафандр подався трохи вперед і вбік – вона взріла ще один каньйон поперек тих переливчастих, ціле урвище, криве і зубчасте, над ним полохливо снували рої різнобарвних іскринок, залітали в провалля й випурхували з нього, метались, ритмічно поблискували, спалахували й гасли... А на край урвища наповзало цунамі.

ВОНО справді було схожим на цунамі – височенна хвиля, стіна, вал пекельного молока. ВОНО неспішно повзло вперед, щільне і роздуте, немов пухир, – мигтливі іскринки влітали у нього і гасли, а ВОНО все повзло, і росло, і пекельно жахтіло біластим, веселково переливалось по краях... і сліпило.

РУЙНАЦІЯ СЕНСОРНИХ ВОЛОКОН!

Розмноження наноагентів... 96%

Please Wait...

– Не дивіться туди! – пролунав у динаміках шолома хриплий оклик Кайла. – Дивіться на мене, я тут...

Трохи вище над барвистим переливчастим каньйоном вцілілої оглядової палуби спалахнув пульсуючий рубіновий маркер, він усе більшав і більшав...

Дистанція – 1372

Більшав і більшав...

Дистанція – 1124

Маркер більшав і вицвітав...

... – 763...

Маркер стрімко налетів на Олю, і щось цупке обвилось округ її талії, вона сіпнулась із переляку, а те цупке лиш міцніше обняло її...

– Спокійно-спокійно, це я...

Оля крутнула головою і взріла лейтенанта, його миловидне обличчя і русу чуприну під дисплейним забралом шолома – те забрало було абсолютно прозорим, і ядучо-кислотна індикація немовби пливла в пустоті перед зосередженим сіро-зеленим поглядом...

– Ще трошки...

– Що ми тепер...?

– Спокійно, просто розслабтесь...

Кайл прибрав руку з Олиної талії, і Оля трошки відлетіла від нього – побачила все його виструнчене тіло в переплетеннях штучної мускулатури; та мускулатура

проблиснула пурпуровим і згасла, а по Олиному забралу проплив кислотний алізариновий напис:

Злагодження кінетичних бар'єрів...

OVERDRIVE_OFF

...

Кайл узяв Олю за руку, і їхні кисті немовби зрослися, сплелися по самі зап'ястя...

Запуск компонента...

УВАГА!

3...

2...

1...

OVERDRIVE_ON

Вона відчула короткий різкий поштовх, її тіло виструнчилось, а індикація ізнов змінилась – у центр погляду виплила аморфна прицільна марка з якимись малиновими маркерами, від неї раз за разом відділявся помаранчевий віртуальний горизонт, він загинався, ковзав кудись униз і зникав, від марки тут же відділявся новий, а малинові маркери плювались лазуровими символами...

Маневр...

Вектор маневру...

Нейронний тракт СТАБІЛЬНИЙ

Узгодження сенсорів... 31%

Різка втрата ЗАРЯДУ!

Маневр...

Окрім індикації, Оля нічого не бачила, вірніше, бачила, але уривчасто – переливчасті каньйони палуб, полохливі іскринки, тьмяні серпанки туманностей, спалахи...

РУЙНАЦІЯ СЕНСОРНИХ ВОЛОКОН!

Розмноження наноагентів... 96%

Маневр...

Усе стрибало, вертілось і рвалося, розсипалося перед взором...

Нейронний тракт ПЕРЕВАНТАЖЕНО

Заряд батарей... 43%

Маневр...

Смужка біластого обрію, одинока холодна зоря...

TARGETING SYSTEM CHECK

Бекап даних...

Критичні показники біотелеметрії...

Рої полохливих іскринок неслися на Олю вихором...

НЕКРОЗ НАНОВОЛОКНА

Помилка емуляції

Please Wait...

Одна з іскринок, зелененька така, відділилась від рою і збільшилась...

І налетіла на Олю.

10

Якась слизь заліпила забрало, індикація померкла.

Тоді слизь ковзнула вниз і обліпила все тіло.

І враз розсмокталась.

І Олю піймали кілька рук – усі у вузлуватій штучній мускулатурі.

І всадовили кудись, у якусь капсулу...

Індикація просвітліла...

IOWA. Limited liability company (c)

РЕМОНТНІ МЕРЕЖІ ДОСТУПНІ

Моніторинг скафандра...

Виявлення вразливих компонентів...

Виявлення патогенів...

Заміна збійних модулів...

Синхронізація нейронного тракту...

Сканування ресурсів...

Please Wait...

Оля ошелешено глипала крізь ядучий розмай індикації. Над нею схилились два обличчя, обидва дівчачі – одне чорношкіре і зеленооке, друге жовтооке, з «окінавськими» рисами... Юмі та Дженні... Рядові.

– Чому ти постійно так...

Оля повела млявим поглядом за різким надтріснутим голосом, і прямокутна прицільна марка приліпилась до рудоволосої голови...

TARGETING SYSTEM CHECK

Sgt. EVE MARTINES...

- проінформувала марка.

Лазерна гвинтівка Colt-112 ОЧІКУЄ

ТЕСТУВАННЯ ОСНОВНИХ СИСТЕМ

...

Сержант стояла напроти лейтенанта, вона була червона як рак і говорила верескливо, ба навіть плаксиво:

- ... ризикуеш, невже б я сама не...

- Сержанте Мартінес!.. - глухо одчеканив лейтенант, і Єва тут же примовкла.

- Займіть, будь ласка, свою капсулу.

Єва на мить заціпеніла, у темно-синіх очах блищали сльози. Але тут же сержант виструнчилась, опустила руки по швах і глухо одповіла:

- Слухаюсь, сер.

І опустилась у капсулу коло смаглявої зеленоволосої Нізи Гуахаро.

Обличчя Єви було незворушним, пустий невидючий погляд спрямований кудись повз Олю, і лише зволожені очі тьмяно поблискували в нерівному світлі десантного відсіка. Але ось і той блиск зник – десантниця активувала шолом-маску, немовби затулившись од усього на світі ядучим розмаєм індикації...

Тоді лейтенант зробив крок уперед і неголосно, стримано мовив до Єви:

- Ти молодець.

Та натомість опустила голову на руки, немовби їй стало недобре, так і сиділа. Зеленоволоса капрал легко поплескала її по обтягнутому штучною мускулатурою плечу – Єва на те ніяк не одреагувала.

А лейтенант підійшов до Олі – рядові одхилились од неї і зайняли свої капсули.

- Ну як ви?

Спитав він і тут же сам собі відповів:

- Я вас моніторю, нібито все в порядку.

Він виглядав чи то розгубленим, чи то зосередженим...

Оля ж лише мляво, спантеличено зиркала по секції – то на нього, то на сержанта, капрала, рядових...

- Одпочиньте трохи, – мовив Доусон і бозна за чим сам собі на те кивнув, всівся у свою капсулу.

Оля тяжко дихала і спантеличено глипала навкруг.

Мовчала.

У відсіку ще дужче потемніло, замерехтіло.

Почувся сухуватий голос Мануели:

- Сер, дозвольте звернутись, сер...

- Говоріть, мічмане, – зітхнув Кайл. – Чим порадуєте?

– Віддалились від войди, але... – вона мовила через паузу. – Словом – ми на прицілі. Якщо Руанда вгатить по нас ракетним виводком, нам кінець, прийом.

У відсіку запанувала тиша, світло ще дужче померкло.

– Ну що ж, друзі...

Лейтенант розвів руками і мляво всміхнувся.

Він не виглядав ні зляканим, ні стривоженим, скоріше – трохи зніченим.

Поклав долоні на коліна і змовк.

– Я ж казала, – іронічно пирхнула сержант, – він усе одно нас дістане, усе безглуздо.

Вона криво всміхнулась і якимсь начебто неуважним, мимовільним рухом торкнулась напальниками до зап'ястя лейтенанта...

Той не прибрав руки.

Та ж раптом цю ідилічну сценку порушив Олин голос.

Задурманений і млявий.

– Не дістане, – мовила вона, так само сидячи в своїй капсулі й спантеличено глипаючи навкруг.

Лейтенант, здавалося, геть не почув її репліки, а Мартінес неуважно протягла:

– Що?...

– Не дістане, – повторила Оля і продовжила так само мляво, але трохи швидше:

– Міс Асланоглу, ви мене чуєте?

– Так.

Оля припинила своє спантеличене глипання – втупилась поглядом собі під ноги. Ядуча індикація неспішно повзла по її абсолютно прозорому дисплейному забралу – немовби повзла по повітрю...

– Зробіть ось що. Візьміть із піратського складу контейнер під номером шістсот і за допомогою портативної інформаційної шини закомутуйте його на відновлений термінал вахти казарм космодрому...

І тут у десантному відсіку пролунали рідкі приглушені хлопки.

Хлоп-хлоп, хлоп-хлоп...

Усі розвернулись на звук і узріли в кутку відсіку командора Конрада Яня.

Він стояв, розслаблено обіпершись плечем об сяючу пухирчату стінку просто над десантним люком, стояв і мляво аплодував. У парадному мундирі – акуратно бездоганний, з іконостасом орденів, лише комір кітеля був дещо недбало розстібнутий... дивним чином ця деталь лише підкреслювала строгу урочистість мундира, так само як оця розслаблена поза – бездоганну виправку його власника.

Оля мимоволі подивувалась такій метаморфозі. Згадала оту зсутулену постать у тьмі новітнього капітанського містка, звичайний флотський комбінезон, оцей самий кітель, що дурнувато сповзав з одного плеча... Тепер усе змінилось – маскування відключене, і перед Олею у всій своїй моторошній красі постав релікт Великої війни...

Точніше – його голограма.

FUTURE TECH TODAY

(на правах реклами)

Світ постійно змінюється. І ми змінюємось разом із ним. Ми приймаємо все нові й нові виклики часу. Ми створюємо інноваційні технології, що змінять обличчя епохи. Хоча ніхто не знає, яким світ стане завтра, ми, вірогідно, вже працюємо над цим. Майбутнє вже сьогодні – ось те, що ми робимо. Але в мінливому, непостійному світі є дещо дійсно незмінне – наші принципи, непохитна відданість нашим клієнтам. Ці принципи все ті ж самі уже більш ніж століття, і ось їхні незмінні складові – ефективність, безпека, комфорт.

Наша глобальна компанія в першу чергу орієнтована на оборонний продукт. Ми забезпечуємо високу боездатність Сил Безпеки ООН та приватних охоронних формувань по всій Галактиці. Ми довели свою ефективність, інвестувавши у високі технології майбутнього, і наш інноваційний продукт тепер цілковито доступний як для військових, так і для комерційних організацій. Наші розробки – індивідуальні системи захисту та маскуванню – є передовими зразками галактичного ринку озброєнь та складають основу екіпірування космічного десанту, науково-дослідного та інженерного персоналу в усіх куточках Всесвіту.

Сьогодні ми раді представити вам лінійку наших найсучасніших захисних комплексів для бойових та цивільних операцій:

IOWA FA-00

Програма FUTURE ARMOR має на меті сформувати перспективну лінійку індивідуальної броні для миротворчих сил ООН та приватних військових компаній. Уніфікований захисний комплекс буде мати модульну конструкцію з п'яти базових категорій – P (protection), M (mobility), S (stealth), V (vision), F (firepower) та комплектуватись згідно з потребами замовника. Таке рішення забезпечить безпрецедентну багатофункціональність броні, гнучкість та широкий спектр її використання. FA – дійсно поворотний момент у розробці захисних комплексів наступного покоління, і ви просто зараз можете оцінити її ефективність! Поки тривають розробки та вдосконалення перспективного комплексу, більшість його параметрів та майбутній функціонал, звісно ж, є засекреченими, проте наші постійні клієнти мають змогу просто зараз взяти участь у тестових випробуваннях цього чудо-скафандру! Оформивши замовлення на більш ніж тисячу одиниць готових скафандрів, ви протягом місяця отримаєте експериментальний зразок нашого новітнього продукту! Усе, що від вас вимагається, – використовувати його де лиш вам заманеться! Скафандр сам збере та обробить дані випробувань, здійснить аналіз пошкоджень, неполадок,

проаналізує весь масив біотелеметрії оператора та перешле цю інформацію нам. І вам геть ні про що не треба хвилюватись! Зв'яжіться з нами просто зараз, оформіть замовлення та візьміть участь у випробуванні FA-00 – творіть майбутнє разом із нами!

IOWA N-3 JUNDAB

Економний та ефективний варіант цього скафандра широко використовується дослідницьким та технічним персоналом корпорації Al Anabar, але основні його покупці – космічні туристи. А який ще комплекс дозволить вам на неймовірній швидкості звалитися з димних небес просто в отруйну атмосферу невідомої планети, поплюскатись у кислотних океанах чи поніжитись під палючим промінням наднової зорі? Правильно – лише Jundab! Невибагливий, простий в обслуговуванні та вкрай надійний автономний комплекс підтримує безперервний симбіотичний зв'язок з усіма моделями комерційних інтерфейсів, а окрім цього, він славиться простотою експлуатації, інтуїтивно зрозумілими базовими налаштуваннями... та що там – просто оберіть його, як обираєте домашню одіж, і він буквально-таки зростеться з вашим організмом на весь час ваших космічних пригод. Він сам усе налаштує, проаналізує і проконтролює, забезпечить ваш захист та комфорт на незвіданих зоряних дорогах. Поспішіть замовити Jundab – знижки на основні модифікації діють до кінця цього року (лише на спеціалізованих торгових платформах Iowa. LLC).

N-6 IOWA-BIONIC

Створений за ексклюзивним замовленням та при безпосередній співпраці з корпорацією General Biology, цей комплекс дійсно наближає майбутнє. Адже це вже не просто собі скафандр – це частина вас самих. Розроблена спеціалістами General Biology новітня культура наноагентів забезпечує безпрецедентну інтеграцію системи не лише з вашим особистим інтерфейсом, а й із вашим біологічним тілом. Це абсолютно новий рівень симбіозу, що революційно змінює сам принцип взаємодії індивідуального комплексу з оператором. Відтепер ви вже не самі на полі бою – поруч із вами ваш помічник, компаньйон, ваш друг. Він не дасть вам загинути і витягне з будь-якої халепи! Однією з основних вимог до продукту з боку замовника було поглиблення та покращення симбіотичного зв'язку скафандра з оператором, і наша компанія повністю виконала цю вимогу. Більше того – корпорація General Biology вже зараз озброює скафандрами свої охоронні підрозділи, навіть не дочекавшись формального завершення

випробувань! Поспішіть і ви! І знайте – кожен цент, витрачений на придбання комплексу YOWA-BIONIC, відпрацює своє сповна. То чи варто економити на власному захисті?

IOWA-YAMAKASI N7

Компанія IOWA активно співпрацює з космічним флотом Сил Безпеки ООН. Маючи за плечима більш ніж столітній досвід всебічного забезпечення армії, ми і зараз не лише впевнено крокуємо в майбутнє, а й наближаємо його.

Багатофункціональний армійський комплекс IOWA-YAMAKASI створений для захисту солдат та офіцерів у будь-яких умовах, на всіх галактичних театрах бойових дій та вже сьогодні є найбільш досконалим у Всесвіті бойовим бронескафандром. Але можливості його модернізації воістину необмежені! Створений на базі ультрауспішного, надсучасного індивідуального захисного комплексу N-6 IOWA-BIONIC, цей скафандр на новому рівні розвиває й без того широкі можливості попередника! Уже на етапі польових випробувань даний бойовий комплекс підтвердив ефективність наших технологій, отримав високу оцінку від представників глобального командування Сил Безпеки ООН та одразу ж викликав сенсацію у світових ЗМІ. І перші партії скафандрів уже надходять у війська! На черзі – виробництво комерційних модифікацій для масового користувача. IOWA-YAMAKASI створений для домінування на полі бою, для ефективного виконання будь-яких поставлених завдань, для десантних та диверсійних операцій у будь-яких умовах, але в першу чергу – для захисту наших воїнів. А як же інакше? Адже ці чоловіки та жінки у військах щохвилино ризикують, захищаючи наш мирний сон. То що для нас може бути важливішим за захист їхніх життів? Унікальне поєднання непомітності, швидкості, ситуаційної поінформованості та вогневої потужності з глибоко інтегрованими інтелектуальними бойовими та захисними системами вже зараз забезпечує IOWA-YAMAKASI асиметричне домінування над усіма варіантами індивідуального оснащення наявних та потенційних супротивників. IOWA-YAMAKASI – створений, щоб перемагати!

IOWA-ASSASSIN

Натхненні приголомшливим успіхом комплексу IOWA-YAMAKASI, спеціалісти нашої компанії створили його вузькоспеціалізовану модифікацію для потреб спецназу. Наступальні та оборонні можливості базової моделі були обмежені заради максимального підвищення показників мобільності та непомітності.

Наразі комплекс проходить перший етап лабораторних випробувань, проте вже зараз зрозуміло, що його запуск у серію ознаменує нову еру в історії диверсійної боротьби! Окрім цього, дана модель проектується як для військових замовників, так і для масового ринку, що автоматично знімає будь-які конструктивні та юридичні обмеження використання комплексу для бізнесової розвідки та промислового шпигунства. Отож не баріться – аби ваші конкуренти не випередили вас! Оформляйте попередні замовлення на десять і більше одиниць продукту та отримуйте нечувані знижки! Крокуйте в майбуття разом з нами!

IOWA (c)

Future Today!

Chapter Two

OVERLORD

1

Хлоп-хлоп...

Хлоп-хлоп...

Командор перестав аплодувати і якимось мовби знесилено опустив жилаві руки.

– Bravo, gospozha Vudanova, bravo... – неголосно вивів він, ні на кого конкретно й не дивлячись. – Ви виявились достойним супротивником, хоча я й не очікував...

Він неухважно повів рукою.

– Коли уперше побачив вас... Ну таке, якась ница злодюжка з російської глибинки – оце і все, що сервер спромігся виставити проти мене? Проти зграї, проти НИХ?...

Знов неуважний рух рукою, бездумний погляд по тьмяному десантному відсіку.

– Господи, мені вас шкода.

Раптом темно-карий, палючий погляд командора втупився просто в Олю, відсік ізнов замерехкотів, і Олі на мить здалося, що зі звужених темно-карих очей сочиться диявольське молоко...

– Такий потенціал, пластичність, мнемоніка...

Хвилинна мовчанка, молоко пузириться в очицях.

– Так, так... а варіативність, реакція, так!

Ядучий масив індикації розсмоктався – Оля розмонтувала свій шолом.

– Так, так...

Лиха кровожерлива посмішка, зблиски.

– Клятий самородок... які риси!

І посмішка в'яне, райдужні зблиски пливуть.

– Так...

Темно-карий і світло-сірий погляди немовби злиплись, хвилинна мовчанка, мерехтіння салону – молоко пузириться, обпалює Оліні очі, липне і закисає суцвіттями, ось вже сочиться із них...

– Бідне дитячко.

Однісінький порух брови – і зблиски никнуть, а Олин погляд холоне. Робиться вовчим, хижим.

– Ти знаєш, що ти абсолютно навіжена, так?

Командор склав руки за спиною.

– О, так, – кивнув сам до себе, – і ти живеш із цим, борсаєшся, воно болить тобі, так? Цей біль не минає, так? Нещасне, хворе дитятко.

Оля моргнула.

– А ти б могла стати одною із нас, так.

Янь задумливо кивнув.

– Можливо, я б сам тебе вів, чому ні? Тебе б ВЕЛИ, тобі б розказали, навчили противитись, жити... Ти б ЗНАЛА, а так... Уже пізно, все дарма.

Він опустил погляд.

– Ти бредеш, мов сновида, сліпець. Шпортаєшся, ковзаєш там, полохливо бредеш. Але...

Хвилинка мовчанка і знов – молочно-пекельний погляд, липне.

– Воно говорить до тебе, так?

Оля ізнов ледь помітно моргнула, повела бровою.

– Це так солодко, правда? Це страшно і солодко, правда? Несила йому противитись, воно жахає і манить, оце хворобливе збочення – лишень говорити з ним, Господи, лишень говорити... Його голос сліпить, мертвить. Лишень говорити з ним! Правда ж, Олю? Я знаю. Воно сама смерть, замогильна пітьма, глуха тиша липневої ночі.

Оля ледве покривилась, і вовчий погляд поник, затуманився. І райдужне молоко поповзло по очах.

– Я знаю, Олю.

І він замовк.

І тоді Оля сказала:

– Сантьяго-де-Куба, так? Це був той чортів ром?

Командор лиш кивнув.

– Вкрай вороже, руйнівне середовище для ботів.

І знов німий кивок.

– І я не відкалібрувала рецептори...

Оля мляво, неуважно всміхнулася, розвела руками – каштановий чубчик опав на поморщене чоло...

– ...належним чином... Ну так – боти мали би бути масивні, вельми масивні. Чому так? Де ви взяли наскільки технологічний крек?...

Він стояв так само незворушно, розслаблено. Парадний мундир, іконостас орденів, розстібнутий комір кітеля... Рубіновий хрест «За евакуацію Катаріни» іскриться брунатно-рожевим. Але пузиристе сатанинське молоко між тим закисає в очах, холоне.

– Просто... мої покровителі впливовіші за ваших, міс Рушді, – розводить і він жилавими худорлявими руками. – Не беріть у голову.

– Я його деактивувала.

– Я бачу.

- Що далі?

- Уб'ю вас.

- Ні.

Десантники зиркали то на Яня, то на Олю, тоді втупились у саму Олю – усі п'ятеро. Але Оля виглядала незворушною, навіть апатичною.

Молоко ж в очах командора лиш раз загорілось та й згасло.

- Пустите його?

Янь ізнов лиховісно всміхнувся. Немов думка його розвеселила.

- Із задоволенням.

Кивнула Оля і знов активувала шолом – заходилась зосереджено вивчати кислотно-ядучі масиви даних із дисплейного забрала...

- Плануєте заразити мене і катер?

- Не знаю.

Оля крутнула головою.

- Креш, – мовила вона, зиркнувши на командора крізь щільний масив індикації. – Це симфонія руйнувань. Це досконалий, абсолютно, ірреально довершений патоген.

Здавалосьь, вона промовила те із захватом.

- Ось дивіться, – вона кокетливо повела вказівним пальчиком. – Давайте прикинемо, що він буде робити після активації на вахті космодрому...

- І що ж? – кровожерливий усміх.

- Номер раз, – грайливий усміх. – Він матиме допуски Руанди. Уже.

- Звідки?

- Від десантників і Асланоглу – їх він розчавить першими.

- Заждіть... він підбере генні ключі?

- У нього вже є генні ключі – ворушіть хоча б трохи мізками! – гнівливо просичала Оля. – Як вони, по-вашому, зливали дані без них? А дозатор, яким вони копірсались у нутрощах терміналу, по-вашому, функціонує без ключів геному? Дозатор приписаний до Руанди, як і вся решта, як і оці скафандри, човник, трансактивні рештки вашого хитромудрого вірусу... чи ви думаєте, я їх стерла, га? А от і ні!

Грайливий усміх.

- А ваш крек... оце найцікавіше!..

Кокетливий порух пальчиком.

- Він же зливав вам дані по абсолютно незахищених каналах, навпрямки.

Масиви даних замотались перед Олиним поглядом швидше, ледь-ледь скаламутились.

- Оце все, за чим ви там підглядали, – моїми маніпуляціями, балачками, мареннями... моїми і Асланоглу. Воно ж усе ішло до вас навпрямки – і тудою ж піде і креш! Стук-стук!..

Командор мовчав.

- А можливо, – Оля задумливо повела рукою, – він піде інакшим чином. Тупо перелопатить кодування і авторизується через якусь із резервних ліній Руанди.

Або ще веселіше – вп’ється в котрусь із виводка ваших ракет, випущених по нас ракет, і таким чином присмокчеться до системи наведення, і вже звідти...

– Досить.

– О ні, почекайте! – здавалося, Оля сказала. – Знаєте, що він буде робити далі? Знаєте?

Командор мовчав.

– Він за всяку ціну досягне Землі. Землі, Марса, густонаселених колоній – чого завгодно, будь-якого системного центру. Це абсолютно геніальна штука, за архітектурою це ретровірус, примітивний печерний фаг, імунний паразит. Але, по-перше, він вкрай віртуозно переймає якості системи, котру інфікує... якщо, наприклад, ним заразити бортову мережу, то задля свого розповсюдження він буде використовувати УСІ потужності даної мережі, усі системи і підсистеми і всі компоненти систем – наведення, навігація, гомеостаз, крафтинг, все, все, все!.. І він так чи інакше вийде за межі мережі, а якщо він уражає особистий інтерфейс...

– Досить!

– Ні!! – Оля скрикнула.

І продовжила:

– То він буде поводити себе, як його власник, – як людина, що мислить, хоча воно не може мислити, воно – примітивний організм, але воно дивним чином переймає на себе якості ураженої ним системи, і воно, це вже по-друге, комунікується між собою, кожен агент, кожний ланцюг коду абсолютно непередбачувано синтезується з іншим, утворюючи конструкт...

Оля видихнула.

– ...високорозвинений руйнівний конструкт. Воно піде далі, і далі, і далі.

Видих із ледь чутним стогоном.

- Тобто якби воно заразило Руанду, то поводило б себе, як Руанда, що хоче заразити екіпаж, як хотіла б заразити, скажімо, абордажну команду... А тоді, як заразило б екіпаж, воно б поводило себе, як Руанда, укомплектована навіженим екіпажем, котрий жадає лише одного - рознести креш по всій Галактиці й куди завгодно далі. Не можна сказати, що креш МИСЛИТЬ, але що це таке, якщо не мислення? Не можна сказати, що креш має свідомість, але що це таке, як не свідомість??

- Замовкни врешті!

- Ні! Ні, довбаний вилупок!! Ні!!!

Оля заверещала і струснула головою - шолом знов деактивувався, і на примружені світло-сірі оченята впали густі й закудлані каштанові пасма.

- Ти знаєш, що він з тобою зробить?! Знаєш, blyad'??

Вона шаленіла... Не вона - загнана в пастку вовчиця.

- Він уб'є, знищить тебе найбільш жорстоко, найбільш нестерпимо болюче. Сидячи в тобі і вже ставши твоїм еством, він буде картати, і рвати, і нищити, мучити, рвати і рвати... Так він зітре тебе всього. Висмокче з тебе всі соки - всі дані, уміння, допуски, коди, ресурси, і пам'ять, і все, чим ти був, витравить, вип'є і виблює. Все...

Вона аж ричала, сичала, хрипіла і клекотала.

- Бо креш - це тотальна чума, пандемія, саме високотехнологічне зло, рекурсивна погибель.

Людоїдські вовчі оченята нестерпно гляділи на Яня.

- Задосить цієї мури, я хочу померти, - неухважний помах руки. - Капітане, у вас усе готово?

- Давно.

– Чекайте-чекайте...

Янь розсміявся. Якось так кумедно, зовсім по-хлопчачому. Прикрив рот худорлявою рукою, прокашлявся.

– Так, ви НАША, – спокійно мовив потому. – Яка фактура, Господи... І чому я не зустрів вас раніше?

Він помовчав.

– Але тепер усе дарма.

Оля теж помовчала, немовби чогось очікуючи, а потім заговорила також абсолютно спокійно:

– А найцікавіше тут те, що всі оці наші здогадки абсолютно безглузді. Бо ми просто не можемо знати, як себе поведе креш. Ну абсолютно. Він АБСОЛЮТНО непередбачуваний. І в цьому його головна особливість. Ви ж знали Кальонову, правда? – продовжила без усякої зупинки. – Бачили її?

Янь якось... спохмурнів?

– Так, я бачив Юлію Кальонову.

– Бачили, як вона дихає? Чули її кашель?

– Чув.

– І думаю, ви знаєте, звідки це взялось?

Командор мовчав.

– Для решти, – Оля чи не вперше за всю розмову окинула швидким поглядом спантеличених десантників, – коротко поясню. Російська пропаганда тих часів придумала вкрай приголомшливу і драматичну історію про бойове поранення аждесь ген у рукаві Щита-Центавра та відважну адмірала, котра керувала флотом,

не приходячи до тями, хих...

Оля гидливо покривилась.

– Але насправді відважна адмірал ледь не преставилась на заштатному полігоні Роскосмосу в сузір'ї Змієносця – під час випробувань третьої версії крешу. Зараження пішло по всій флотилії, і на флагманському кораблі вижила вона одна – решту всіх повбивало. Та і її заледве відкачали!.. А креш прописався в ДНК – легені їй так і не відновили до кінця війни... Подейкують, що креш взагалі створила не людина, а штучний інтелект – як вам таке?

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купить: https://tellnovel.com/hudenko_volodimir/olya_-2

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)